

ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಬಯಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿತ್ತಂತೆ. ಶಿವ, ಪಾರ್ವತಿಯರು, ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ ಹಿರಿಯರು ಯಾರೂ ಈಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಲು ಹರಿದ ಗುರುತು ಮಾತ್ರ ಈಗಲೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಹಾಲು ಕುದಿಯುವಾಗ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆಂಬ ಸಾಮಾನ್ಯಜ್ಞಾನ ಕೂಡ ಶಿವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಇಂಥವರನ್ನೇ ನಾವು ದೇವರು ಎಂದು ಪೂಜಿಸುವುದು? ಕತೆ ಕೇಳಿದಾಗ ನನಗನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಒಲೆಯ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬಿಸಾಡುವಾಗ ಶಿವನ ಕೈ ಸುಟ್ಟಿರಲಾರದೆ? ಎಂದು ನಾನು ಅಮ್ಮನನ್ನು

ಕೇಳಿದಾಗ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದರು. 'ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಲ್ಲ ಮಗನೇ' ಎಂದು.

ಕಾಯಿಸಿದ ಹಾಲು ಹರಿದ ಗುರುತನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಡೆದೆ. ಬಂಡೆಯ ಕೆಳಗೆ ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಕೋತಿಯೊಂದು ನನ್ನನ್ನೇ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿತು. ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಲಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಹಾಲಿನ ಬಣ್ಣದ ಹುಲ್ಲಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಊಹಿಸಿದೆ. ಉಕ್ಕಿ ಹರಿದ ಹಾಲು ಕುದಿದು ಹುಲ್ಲು ಬಿಳಿಯ ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದೆ.

ಮಾವನ ಹಳೆಯ ಮಾತಿನ ಬಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೈಲಿಗಟ್ಟಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರೋದು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಉಲ್ಲಾಪಲ್ಪಾವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

'ಮಾವನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೋ ಏನೋ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ' ಎಂದು ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವಿರಬೇಕು. ನಾಲ್ಕು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿರುವ ಮನೆಗೆ ಪ್ರೌಢಾವಸ್ಥೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನನ್ನು ಇರಲು ಹೇಳುವುದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇ. ಅದೂ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಮದುವೆಗೆ ಬಂದ ಯುವಕನಾದ ನನ್ನನ್ನು...

ಕುಚೇಲನ ದ್ವಾರಕಾ ಪ್ರಯಾಣದಂತೆ

